

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAAS, SARAH J.

Regatul spinilor și al trandafirilor / Sarah J. Maas. - București : Bookzone, 2026

5 vol.

ISBN 978-630-305-787-3

Vol. 1 : Regatul spinilor și al trandafirilor. - București : Bookzone, 2026. - ISBN 978-630-305-788-0
821.111

Traducător: **Ionel Ghiragosian**

Redactor: **Ana Francesca Alexandrescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

A COURT OF THORNS AND ROSES

Copyright © Sarah J. Maas 2015

This translation of *A Court of Thorns and Roses* is published by BOOKZONE SRL
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Map copyright © Kelly de Groot 2021

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

SARAH J. MAAS

REGATUL SPINILOR ȘI AL TRANDAFIRILOR

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2026**

CAPITOLUL

1

Pădurea se transformase într-un labirint de gheață și zăpadă.

Stăteam de o oră la pândă în copac, supraveghind desigur, însă locul ales devenise inutil. Rafalele de vânt purtau fuioare dese de ninsoare, ștergându-mi pașii, dar îngropând și orice promisiune de pradă.

Foamea mă împinsese mai departe de casă decât îndrăzneam de obicei, dar nu aveam încotro: iarna era anotimpul cel mai crunt. Animalele se retrăseseră adânc în pădure, unde nu le puteam urma, iar mie nu-mi rămăsese decât să dobor, pe rând, vietățile rătăcite, rugându-mă să ne ajungă până la primăvară. Nu ne ajunseseră.

Mi-am trecut degetele amorțite peste ochi, îndepărtând fulgii prinși de gene. Aici nu erau copaci cu scoarța roasă, care să trădeze trecerea căprioarelor – încă nu ajunseseră până aici. Aveau să rămână până când scoarța se termina, apoi să pornească spre nord, dincolo de teritoriul lupilor și poate chiar spre tărâmurile fae din Prythian, unde niciun muritor n-ar fi îndrăznit să calce, dacă nu-și dorea moartea.

Gândul acesta mi-a trimis un fior pe șira spinării, dar l-am alungat, concentrându-mă asupra împrejurimilor și asupra sarcinii pe care o aveam de îndeplinit. Atât puteam face, atât făcusem

ani la rând: să încerc să supraviețuiesc încă o săptămână, încă o zi, încă o oră. Iar acum, cu zăpada asta, era mare noroc dacă mai zăream ceva – mai ales de sus, din copacul în care mă urcasem. Nu vedeam mai departe de patru metri. Înăbușindu-mi un geamăt când mi-am mișcat trupul înțepenit, am slăbit coarda arcului înainte de a coborî.

Zăpada înghețată a scârțâit sub cizmele mele tocite, iar eu am scrâșnit din dinți. Abia vedeam, făceam zgomot – eram pe cale să mă întorc iarăși cu mâna goală.

Mai rămăsese doar câteva ore de lumină. Dacă nu plecam curând, trebuia să-mi găsesc drumul spre casă pe întuneric, iar avertismentele vânătorilor din oraș încă îmi răsunau în minte: lupii uriași dădeau târcoale prin zonă, și nu erau puțini. Ca să nu mai vorbesc despre zvonurile privind fâpturi ciudate văzute prin împrejurimi, înalte, înfricoșătoare și primejdioase.

„Orice, numai fâpturi fae să nu fie”, îi imploraseră vânătorii pe zeii noștri de mult uitați, iar eu mă rugasem, în taină, alături de ei. În cei opt ani de când trăiam în satul nostru, la două zile de mers de hotarul cu Prythian, tărâmul nemuritorilor, fuseserăm cruțați de atacuri, deși negustorii ambulanți aduceau uneori vești despre alte așezări de graniță, mai îndepărtate, din care nu mai rămăsese decât așchii, oase și cenușă. Veștile acestea, cândva destul de rare încât bătrânii satului să le dea deoparte ca simple zvonuri, ajunseseră în ultimele luni să circule în șoaptă în fiecare zi de târg.

Riscasem mult afundându-mă atât de departe în pădure, dar terminaserăm ultima pâine cu o zi înainte, iar ce mai rămăsese din carnea uscată, cu două zile înainte. Totuși, aș fi preferat să mai îndur o noapte cu burta goală decât să ajung hrana unui lup. Sau a unei fâpturi fae.

Nu că ar fi avut din ce să se ospăteze. Slăbisem atât de mult, încât puteam să-mi număr coastele. Strecurându-mă printre copaci cât de ușor și de tăcut puteam, mi-am apăsât o mână pe stomacul dureros. Știam ce fețe aveau să facă cele două surori mai mari ale mele când aveam să mă întorc iarăși cu mâna goală.

După câteva minute de cercetare atentă, m-am ghemuit într-un pâlă de mărăcini încărcăți de zăpadă. Printre spini, vedeam destul de bine o poiană și pâraiașul care o străbătea. Câteva găuri în gheață arătau că animalele încă veneau pe acolo să bea apă. Poate avea să apară ceva. Poate...

Am scos un oftat înăbușit, am proptit vârful arcului în pământ și mi-am rezemat fruntea de lemnul aspru. Nu mai rezistam încă o săptămână fără mâncare. Iar prea multe familii începuseră deja să cerșească pentru ca eu să mai pot spera la pomeni din partea celor mai înstăriți din sat. Văzusem cu ochii mei până unde le mergea milostenia.

M-am fofit până am găsit o poziție ceva mai comodă, mi-am potolit respirația și m-am străduit să ascult pădurea prin vuietul vântului. Ningeă fără oprire, fulgii dansau și se răsuceau în vârtejuri scânteietoare, iar albul lor proaspăt și curat se așternea peste maroniul și cenușul lumii. Deși amorțisem de frig, am reușit să-mi domolesc acea parte neobosită și nemiloasă a minții și să privesc pădurea învăluită în zăpadă.

Cândva, savuram fără efort contrastul dintre verdele crud al ierbii și pământul negru, proaspăt arat, sau imaginea unei broșe de ametist cuibărite în falduri de mătase de culoarea smaraldului; cândva visasem, respirasem și gândisem în culori, lumini și forme. Uneori îmi îngăduiam chiar să visez la o zi în care surorile mele aveau să fie măritate, iar acasă aveam să rămânem doar eu și tata, cu destulă mâncare pentru amândoi, destui bani ca să cumpăr vopsele și destul timp ca să aștern acele culori și forme pe hârtie, pe pânză sau pe pereții casei.

Un vis ce nu avea să se îplinească prea curând – poate niciodată. Așa că îmi rămânea doar să fur câte o clipă ca aceasta, să admir licărul palid al luminii de iarnă pe zăpadă. Nu-mi aminteam când mă oprisem ultima oară să privesc ceva frumos sau măcar interesant.

Orele furate într-un hambar dărăpănat, cu Isaac Hale, nu se puneau – acele momente erau flămânde și seci și, uneori, crude, dar niciodată frumoase.

Urletul vântului s-a preschimbat într-un suspin domol. Acum zăpada cădea leneș, în fulgi mari și grei, care se adunau în fiecare scobitură și pe fiecare nod al copacilor. Frumusețea blândă și ucigătoare a zăpezii era hipnotică. M-am cutremurat la gândul că trebuia să mă întorc pe drumurile noroioase și înghețate ale satului, în căldura sufocantă a casei noastre înghesuite.

Tufele au foșnit dincolo de luminiș. Mi-am încordat arcul din instinct. Am privit printre spini, iar respirația mi s-a tăiat. La mai puțin de treizeci de pași se afla o căprioară mică, pe care iarna încă nu o slăbise prea mult, dar destul de disperată încât să smulgă coaja unui copac din luminiș.

O astfel de căprioară mi-ar fi putut hrăni familia timp de o săptămână sau mai mult. Mi-a lăsat gura apă. Tăcută ca vântul ce adia printre frunzele uscate, am țintit.

Moartea o pâdea, dar ea nu bănuia nimic. Continua să smulgă fâșii de scoarță și le mesteca încet.

Puteam să usuc jumătate din carne, iar din restul să mănâcăm imediat o friptură și să fac tocane, plăcinte... Pielea putea fi vândută sau transformată în haine pentru una dintre noi. Eu aveam nevoie de cizme noi, lui Elain îi trebuia o pelerină nouă, iar Nesta era în stare să-și dorească orice lucru pe care îl avea altcineva.

Degetele mi-au tremurat. Atâta hrană, salvarea noastră. Am tras aer în piept ca să mă liniștesc și mi-am verificat încă o dată ținta.

Dar, din desişul de lângă mine, străluceau doi ochi aurii.

Pădurea a amuțit. Vântul s-a oprit. Până și ninsoarea a încrămenit.

Noi, muritorii, nu mai aveam zei la care să ne rugăm, dar, dacă le-aș fi știut numele pierdute, m-aș fi rugat lor. Tuturor.

Ascuns în desiş, lupul s-a apropiat încet, cu privirea ațintită asupra căprioarei neștiutoare. Era imens, cât un ponei. Mi s-a uscat gura. Era unul dintre lupii aceia uriași despre care fusesem avertizată.

Nu mai văzusem niciodată unul atât de mare, și totuși, căprioara nici nu-l auzea, nici nu-l zărea. Dacă venea din Prythian, dacă era cumva o făptură fae, atunci faptul că așa fi fost mâncată era

cea mai mică dintre grijiile mele. Dacă era fae, ar fi trebuit să fug deja.

Și totuși... poate că aș fi făcut o favoare lumii, satului meu, mie însemi, dacă l-aș fi ucis cât încă nu mă văzuse. Nu mi-ar fi fost greu să-i străpung ochiul cu o săgeată.

Dar, în ciuda mărimii lui, arăta ca un lup, se mișca precum un lup. „Este un animal”, mi-am spus ca să mă liniștesc. „Doar un animal”.

Aveam un cuțit de vânătoare și trei săgeți. Primele două erau săgeți obișnuite, simple și eficiente, dar probabil nu i-ar fi făcut unui lup de dimensiunea aceea mai mult rău decât niște înțepături de albină. A treia însă, cea mai lungă și mai grea, o cumpărasem de la un negustor ambulant într-o vară în care avuseserăm destule monede de aramă pentru mici luxuri. Era o săgeată cioplită din lemn de frasin, cu vârf de oțel.

Toată lumea știa că făpturile fae urau oțelul, dar lemnul de frasin era cel care le făcea magia nemuritoare, vindecătoare, să slăbească suficient de mult pentru ca un om să poată da lovitura mortală. Sau așa susțineau zvonurile. Singura dovadă a puterii frasinului era însăși raritatea lui. Văzusem copacii aceia în desene, dar niciodată cu ochii mei. Nu după ce înalții fae îi arseseră pe toți, cu multă vreme în urmă. Nu mai rămăseseră decât câțiva, aproape toți mici, firavi și ascunși de nobili în crânguri împrejmuite cu ziduri înalte. După ce cumpărasem săgeata, petrecusem săptămâni întregi întrebându-mă dacă bucata aceea scumpă de lemn nu fusese doar o risipă de bani. Timp de trei ani, săgeata stătuse nefolosită în tolbă.

Acum am scos-o repede, cu mișcări cât mai puține și mai precise – orice, numai să nu fac lupul acela monstruos să se uite spre mine. Săgeata era destul de lungă și de grea ca să-l rănească, poate chiar să-l omoare, dacă ținteam bine.

Dacă doboram lupul, căprioara avea să fugă. Dacă doboram căprioara, lupul fie mi-ar fi sărit la gât, fie s-ar fi repezit asupra leșului și ar fi sfâșiat pielea și ar fi irosit multă carne.

Pieptul mi s-a strâns atât de tare, încât m-a durut. Și, în clipa aceea, mi-am dat seama că viața mea se reducea la o singură întrebare: era lupul singur?

Mi-am încheștat mâna pe arc și am tras coarda și mai mult. Trăgeam destul de bine, dar nu înfruntasem niciodată un lup. Crezusem că asta mă făcea norocoasă, chiar binecuvântată. Dar acum... nu știam unde să-l lovesc sau cât de repede se putea mișca. Nu-mi permiteam să ratez. Nu când aveam o singură săgeată de frasin.

Și, dacă într-adevăr sub blana aceea bătea inima unei făpturi fae, cu atât mai bine. Cu atât mai bine, după tot ce ne făcuse neamul lor. Nu aveam să risc ca aceasta să se strecoare mai târziu în satul nostru ca să măcelărească, să mutileze și să chinuiască oameni. Trebuia să moară aici și acum. M-aș fi bucurat să-lucid.

Lupul s-a furișat mai aproape, iar o crenguță a trosnit sub una dintre labele lui imense. Căprioara a înlemnit. S-a uitat într-o parte și în alta, cu urechile ciulite spre cerul cenușiu. Cum vântul nu bătea din direcția lupului, nu putea nici să-l vadă, nici să-l miroasă. Lupul și-a coborât capul, iar trupul lui masiv, argintiu – pierdut aproape cu totul în zăpadă și umbre –, s-a lăsat pe labele din spate. Căprioara se uita încă în direcția greșită.

Mi-am mutat privirea de la căprioară la lup și înapoi. Cel puțin era singur, măcar atât îmi fusese îngăduit. Dar, dacă lupul speria căprioara, nu rămâneam decât cu un lup uriaș și flămând – posibil o făptură fae – în căutarea următoarei mese. Iar dacă o ucidea...

Dacă judecam greșit, nu doar viața mea avea să se piardă. Dar, în ultimii opt ani de când vânam prin pădure, existența mea fusese redusă la o înșiruire de riscuri, iar de cele mai multe ori alesesem corect. De cele mai multe ori.

Lupul a țâșnit din desiș într-o fulgerare de gri, alb și negru, cu colții galbeni sclipind. În luminiș părea și mai uriaș, o masă de mușchi, viteză și forță brută. Căprioara nu avea nicio șansă.

Am tras în el cu săgeata de frasin înainte să-i sfâșie trupul. Săgeata l-a nimerit în coaste și aș fi putut să jur că pământul însuși s-a cutremurat. Lupul a schelălăit de durere, dând drumul gâtului căprioarei, iar sângele lui a țâșnit pe zăpadă, roșu ca rubinul.

S-a răsucit spre mine, cu ochii aceia galbeni larg deschiși și blana zbârlită. M-am ridicat în picioare, răscolind zăpada din jur, și am scos o altă săgeată. Mârâitul lui mi-a vibrat în stomac.

Însă lupul doar... s-a uitat la mine, cu botul mânjit de sânge și cu săgeata mea de frasin înfiptă brutal în coaste. M-a privit cu o urmă de luciditate și surpriză, iar asta m-a făcut să trag a doua săgeată, în caz că sclipirea aceea de inteligență era a unei făpturi nemuritoare și rele.

A început din nou să ningă. Lupul nu a încercat să se ferească de săgeata care i-a străpuns cu precizie ochiul galben, larg deschis. Culorile și întunericul s-au învățit, amestecându-se cu zăpada, tulburându-mi vederea. Lupul s-a prăbușit la pământ. Picioarele îi zvâcneau, iar un scheunat slab a tăiat vântul. Ar fi trebuit să fie mort deja, nu pe moarte. Săgeata îi intrase în ochi aproape în întregime.

Dar, lup sau fae, nu conta. Nu cu săgeata aceea de frasin înfiptă în coaste. Totuși, mâinile îmi tremurau când mi-am scuturat zăpada de pe mine și m-am apropiat încet, păstrând încă o distanță destul de mare. Sângele țâșnea din rănilor pe care i le făcusem, înroșind omătul. A răcâit pământul cu laba, iar respirația i s-a rărit. Oare suferea mult sau scâncetul acela era doar încercarea lui de a ține moartea la distanță? Nu eram sigură că voiam să află.

Fulgii pluteau în jurul nostru. L-am privit până când blana aceea de carbune, obsidian și fildeș a încetat să se mai ridice și să mai coboare. Lup – fără îndoială, doar un lup, în ciuda mărimei lui.

Strânsoarea din piept mi s-a domolit și am oftat, iar răsuflarea mea a luat forma unui nor. Cel puțin săgeata de frasin se dovedise mortală, indiferent pe cine sau ce doborâ.

Am cercetat repede căprioara și mi-am dat seama că puteam căra un singur animal – și chiar și acela avea să fie o povară. Dar era păcat să las lupul acolo.

Deși asta mă costa minute prețioase – minute în care orice prădător putea mirosi sângele proaspăt –, l-am jupuit și mi-am curățat săgețile cât de bine am putut. Dacă nu altceva, măcar îmi încălzea mâinile. Am înfășurat partea însângărată a blănii peste

rana căprioarei înainte să mi-o salt pe umeri. Până la casa noastră erau câțiva kilometri buni și nu aveam nevoie de o dâră de sânge care să aducă după mine toate animalele cu colți și gheare.

Gemând sub greutate, am apucat picioarele căprioarei și am aruncat o ultimă privire spre trupul aburind al lupului. Ochiul auriu rămas privea acum spre cerul greu de zăpadă și, pentru o clipă, mi-am dorit să-mi pară rău pentru făptura moartă.

Dar eram în pădure. Și era iarnă.

CAPITOLUL

2

Până să ies din pădure, soarele apusese. Îmi tremurau genunchii, iar mâinile, înțepenite după ce strânseseră atâtea vreme picioarele căprioarei, îmi amortiseră cu desăvârșire cu kilometri în urmă. Nici măcar hoitul nu putea ține la distanță frigul tot mai pătrunzător. Lumea era scăldată în nuanțe de albastru închis, întrerupte doar de fâșii de lumină galbenă și caldă care se strecurau printre obloanele ferestrelor casei noastre dărăpănate. Era ca și cum aș fi înaintat printr-un tablou viu – o clipă de nemișcare, cu atât mai frumoasă cu cât tonurile de albastru se preschimbau repede în întuneric deplin.

Urcam anevoie pe cărare, împinsă înainte doar de foamea care aproape mă amețea, când vocile surorilor mele au ajuns până la mine. Nu trebuia să le deslușesc vorbele ca să știu că, cel mai probabil, sporovăiau despre vreun tânăr sau despre panglicile pe care le văzuseră în sat, când ar fi trebuit să taie lemne, dar tot am zâmbit puțin.

Mi-am lovit cizmele de cadrul ușii, scuturând zăpada de pe ele. De pe pietrele cenușii ale casei s-au desprins bucăți de gheață, dezvăluind însemnele de protecție șterse, gravate în jurul pragului. Cândva, tata convinsese un șarlatan aflat în trecere să-i graveze însemne împotriva răului făcut de fae, în schimbul uneia